

jo fulgt de Principper, hvorefter man i mange Aar har ment, at en Toldreform burde udarbejdes, idet man har været enig om, at Raastofferne og Livsformødenhederne burde indføres toldfrit, ligesom man ogsaa har ment, at Hjelpestofferne ved Haandværket og Industrien enten slet ikke burde være toldbestattede eller i hvert Fald have en meget lille Told. Derimod har man ønsket, at Luksusgenstande skulde beskattes højere end hidtil. Efter disse Principper er jo ogsaa det Forslag, som nu foreligger til Behandling, udarbejdet, og af denne Grund mener jeg, at man dog nu, naar dette Forslag gaar i Udvalg, kunde gøre sig noget Haab om, at der saa kunde opnåas Enighed om en ny Toldlov. Der blev indvendt mod Forslaget, at Nedgangen i Toldindtægter derefter kun er 1 Mill. Kr., men man maa jo huske paa, at medens der er slet mange Nedtættelser i Toldsatserne, er der paa den anden Side ogsaa foretaget Forhøjelser, og det er paa denne Maade, at Nedgangen ikke er mere end denne ene Mill. Kr. For den almindelige Befolkning stiller Sagen sig imidlertid saaledes, at den vil faa store Fordele, hvis det her foreliggende Forslag gennemføres. Den højtæredede Finansminister har desuden stillet i Udsigt, at der maatte endnu kan røres noget ved enkelte Toldsatser i Retning af Nedgang, og det var derfor ønskeligt, at det endelige Gang maatte lykkes at faa en ny Toldlov. Saa længe der er arbejdet under de Forhold, som vi hidtil i en Aarrække have arbejdet under, stadig med det for Øje, at der dog endelig maatte komme en ny Toldlov, saa længe har der været Usikkerhed og Raadvildhed i Forretningsslivet, idet ingen rigtig har turdet begynde paa noget, fordi han ikke vidste, hvorledes det vilde stille sig, naar vi fik den ny Toldlov.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg kun tillade mig at omtale nogle enkelte Positioner i det forelagte Forslag. Den første Position, jeg vil nævne, er Nr. 10; der staar Citrierødder og andre til Kaffeurogater tjenlige tørrede Rødder og Røer; de ere blevne belastede med en Told af 2 Ore pr. Pd. Saa er der Nr. 73, hvorefter brændt Kaffe samt Citorie og alle andre Slags brændte Kaffeurogater, derunder indbefattet Kaffeekstrakt, er belastet med en Told af 15 Ore pr. Pd. Endelig er der Nr. 203, hvorefter Tobaksblade eller Stilke, som indføres, belastes med en Told af 30 Ore pr. Pd. Disse tre Positioner ere ren og stærk Beskæftigelsestold, fordi der af det Produkt, der udvindes af indenlandste Citrierødder og af indenlandste Tobakplanter, ikke betales

nogen Skat, Jeg finder, det er rigtigt. Det maa betragtes som naturligt, at saadanne Sager, som produceres i Landet, og som ogsaa for Størstedelen eller maaste ganske forbruges af Landets egne Børn, ikke ere belastede med nogen Ekstraudgift, især saa længe Produktionen ikke er større end hidtil. Der er imidlertid en anden Position, Nr. 191, der omhandler Sukker og den dermed i Forbindelse staaende Afgift af indenlandst Sukker efter Lov af 1ste April 1891, med Hensyn til hvilket man ikke har fulgt det samme Princip. Man har ganske vist tilstaaet det indenlandste Koesukker en Begunstigelse, som den Gang, da den blev tilstaaet, kan have været tilstrækkelig for Produktionen, men som under de nuværende Priser er aldeles utilstrækkelig. Jeg mener derfor, at Regering og Rigsdag bør tage under alvorlig Overvejelse, om det ikke var rigtigt under de nuværende Forhold at søge at bevare en Industri, der har en saa stor Betydning, som Sukkerindustrien her i Landet i Virkeligheden har. Det Produkt, som vi gennem Sukkerindustrien faa, beløber sig, selv til en gros Pris, til en Sum af 10—12 Millioner Kr., og Dyrkningen af Sukkerroer indbringer desuden vore Arbejdere 1½ Millioner Kr. Koesukkerindustrien er desuden kommen saaledes ind i Driften i de Egne, hvor Sukkerroer dyrkes, at Driften kun kan forandres med stort Tab. Med Hensyn til Arbejderne vil man maatte sige — og det er ogsaa blevet sagt —, at en hel Del af den Fortjeneste, som der kan være for Arbejderne ved Koesukkerindustrien, gaar til Udlandet, fordi vi indføre svenske og polske Arbejdere. Jeg skal dertil bemærke, at det dog kun er den Del af Arbejdet, som den danske Arbejderstand ikke ser sig i Stand til at overkomme, som disse fremmede Arbejdere faa Fortjenesten af, og det er ikke saa stor en Part, som man maaste tror. Jeg er sikker paa, at den danske Arbejder ved Sukkerdyrkning og ved Sukkerfabrikation allermindst tjener sine halvanden Million Kr., og det vil altsaa være af stor Betydning for Arbejderne, at denne Industri kan forhættes. Men med de nuværende Sukkerpriser kunne Fabrikkerne ikke give højere Priser, end de efter de nuværende Kontrakter ere forpligtede til. I Aar betales der 62 Ore pr. Centner Røer. Vi have en Andelsfabrik, som, efter hvad der siges, ikke kan bringe Røerne ud til mere end mellem 59 og 60 Ore, og dette er jo Bevis nok for, at 62 Ore er den højeste Pris, som Sukkerfabrikkerne kunne give, naar de da selv skulle have nogenlunde Rente af deres Anlægs kapitaler. Men for Røedyrkerne